

Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri

Eric-Emmanuel
Schmitt

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

—
Çeviren:
Bahadırhan
Bozkurt
—

Eric-Emmanuel Schmitt, Fransız romancı, oyun yazarı ve sinema yönetmeni. 1960 yılında Lyon'da doğdu. 1980-1985 yılları arasında École Normale Supérieure'de felsefe eğitimi aldı. Eserlerinde Tanrı, dinler, şiddet ve kutsal arasındaki bağ, yitirilen kimlik, davranışların gizemi gibi konulara yer veren Schmitt'in kitapları 45 dile çevrildi, tiyatro oyunları 50'den fazla ülkede sahnelendi. Schmitt'in *Şişmanlayamayan Sumocu*, *Bir Aynada Üç Kadın*, *Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu*, *Yüzlerin Ötesini Gören Adam* ve *Adolf H.'nin Diğer Yaşamı* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Adolf H.'nin Diğer Yaşamı
Yüzlerin Ötesini Gören Adam
Bayan Ming'in Hiç Olmayan On Çocuğu
Bir Aynada Üç Kadın
Şişmanlayamayan Sumocu

MÖSYÖ İBRAHİM VE KURAN'IN ÇİÇEKLERİ

Yazan: Eric-Emmanuel Schmitt
Yayına Hazırlayan: Aslı Güneş
Orijinal adı: Monsieur Ibrahim et les Fleurs du Coran
Fransızca aslından çeviren: Bahadırhan Bozkurt

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Bilge Kültür Sanat, 2004

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Haziran 2024 / 978-625-6666-58-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri

Eric-Emmanuel Schmitt

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Bahadırhan Bozkurt

 Doğan
Kitap

On bir yaşımda, domuzumu kırdım ve fahişelere gittim.

Kusmuk rengindeki domuzum sırlı porselen bir kumbaraydı, üzerindeki delik sayesinde para içeri girebiliyor ama çıkamıyordu. Tek yön çalışan bu kumbarayı babam seçmişti çünkü onun hayat felsefesine birebir uyuyordu: Para, biriktirmek içindir, harcamak için değil.

Domuzun işkembesinde iki yüz frank vardı. Dört aylık emeğin karşılığı.

Bir sabah okula gitmeden önce babam şöyle dedi:

“Moïse, anlamıyorum... Para eksik... Bundan böyle alışveriş yaptığında ne harcadıysan mutfak defterine kaydedeceksin.”

Demek evdeki gibi okulda da küfür yemem, bulaşığı çamaşırı yıkamam, ders çalışmam, yemek pişirmem, öteberiyi taşımam yeterli değildi; bu iç karartıcı, boş, sevgisiz koca evde bir başına yaşamam, işsiz ve kadınsız bir avukatın oğlu değil de kölesi olmam yeterli değildi, bir de hırsız

muamelesi görmem gerekiyordu! Madem çaldığımdan şüphe ediliyordu, o halde çalacaktım.

Domuzun bağırsaklarında iki yüz frank vardı. İki yüz frank, Cennet Sokağı'nda bir fahişenin bedeliydi. Erkek olmanın bedeli.

İlk konuştuklarım bana kimlik kartımı sordular. Sesime rağmen, cüsseme rağmen –şeker çuvalı gibi iriydim– kızlar on altı yaşında olduğumdan şüphe ediyorlardı, oysa çoktan büyüdüğümü, son yıllarımı sebze fileme asıllarak geçirdiğimi görmüş olmaları gerekirdi.

Sokağın sonunda, sundurmanın altında, yeni bir kız vardı. Toplucaydı ve bir tablo kadar güzeldi. Ona parayı gösterdim. Sırttı.

“Sen on altı yaşında mısın?”

“Herhalde yani. Bu sabahtan beri.”

Yukarı çıktık. Yirmi iki yaşında olduğuna inanmamıştım, daha yaşlıydı ama sadece benimdi. Nasıl yıkanacağımızı ve nasıl sevişmemiz gerektiğini anlattı...

Zaten biliyordum ama ona engel olmadım, kendisini daha rahat hissetmesini istiyordum, hem sesini de beğenmiştim, biraz huysuz, biraz da kederliydi. O işi yaparken az daha bayılacaktım. Bitince saçlarımı nazikçe okşadı ve şöyle dedi:

“Yine gelmelisin ve bu kez bana küçük bir hediye getirmelisin.”

İşte bu bütün keyfimi kaçırmıştı: Küçük hediye unutmuşum. Artık tamamdı, erkek olmuşum, bir kadının bacaklarının arasında vaftiz edilmişim ama ayaklarımın

üzerinde güçlkle duruyordum çünkü hâlâ bacaklarım titriyordu ve şimdiden sıkıntılar başlamıştı: Şu meşhur küçük hediyeı unutmıştım.

Koşarak eve döndüm, doğruca odama daldım, etrafıma bakınıp hediye edebileceğim değerli bir şey aradım, sonra da çarçabuk Cennet Sokağı'na döndüm. Kız hâlâ sundurmanın altındaydı. Ona oyuncak ayımı verdim.

Mösyö İbrahim'i de işte o sıralarda tanıdım.

Mösyö İbrahim daima yaşlıydı. Mavi Sokak'ta ve Balıkçılar Sokağı'nda kime sorsanız söylerdi, Mösyö İbrahim her zaman bakkal dükkânındaydı, sabahın sekizinden gecenin yarısına dek, kasayla temizlik malzemeleri arasında daima neşe saçardı, bir bacağı malların arasındaki dar koridorda, diğeri kutularının altında, beyaz gömleğinin üzerine gri bir önlük giymiş, pos bıyıklarının altında inci gibi dişleri, bilgelikle kırıışmış buğday teninden daha parlak olan, hem kahveye hem de yeşile çalan ve birer fıstığı andıran gözleriyle hep oradaydı.

Mösyö İbrahim, herkesin hemfikir olduğı üzere bir bilge olarak kabul edilirdi. Buna şüphe yoktu çünkü kırk yıldan fazladır Yahudi sokağının Arabıydı. Şüphe yoktu çünkü çokça gülümser ama pek az konuşurdu. Şüphe yoktu çünkü

fanilerin o bilindik telaşesinden sıyrılmış görünüyordu, özellikle de Parisli fanilerin, yerinden hiç kıvıldamıyordu, taburesinden uzanan bir dal gibiydi, tezgâhını kimselerin önünde toplamıyordu, gece yarısı ile sabahın sekizi arasında bir zamanda ortadan kayboluyor, kimselerin bilmediği bir yere gidiyordu.

Her gün alışverişi ve yemekleri ben yapıyordum. Aldığım tek şey kutu konserveydi. Her gün alıyorsam taze olsun diye değil; babam sadece bir günlük para bırakıyordu, hem o zaman yemek hazırlamak da daha kolay oluyordu!

Benden şüphelendiği için babamı cezalandırıp ondan çalmaya başlayınca, Mösyö İbrahim'den de çalmaya başladım. Biraz utanıyordum ama utancımın başa çıkmak için tam parayı ödeyeceğim esnada kendi kendime sadece şunu düşünmeye çalışıyordum:

Ne de olsa bir Arap!

Her gün, gözlerimi Mösyö İbrahim'inkilere dikiyordum ve bu bana cesaret veriyordu.

Ne de olsa bir Arap!

"Ben Arap değilim Momo, Altın Hilal'den geliyorum."

Aldıklarımı alelacele topladım ve sersemlemiş şekilde kendimi sokağa attım. Mösyö İbrahim düşündüklerimi duymuştu! Eğer düşündüklerimi duyabiliyorsa, onu dolandırdığımı da biliyordu belki de.

Ertesi gün bir şey aşırmadım ama ona bir soru sordum:

"Altın Hilal nedir?"

İtiraf etmeliyim ki, bütün gece Mösyö İbrahim'i hilal şeklinde altından bir çöreğin ucuna oturmuş, yıldızlı gökyüzünde uçarken hayal etmiştim.

“Anadolu’dan Hindistan’a kadar uzanan bölgeye Altın Hilal denir, Momo.”

Ertesi gün, cüzdanımı çıkarırken yine sordum:

“Benim adım Momo değil, Moïse.”

Ertesi gün o cevapladı:

“Adının Moïse olduğunu biliyorum, zaten sana o yüz-den Momo diyorum, daha mütevazı.”

Ertesi gün, kuruşlarımı sayarken yine sordum:

“Bunun size ne faydası olur ki? Moïse, Yahudi ismidir, Arap ismi değil.”

“Ben Arap değilim Momo, Müslümanım.”

“Eğer Arap değilseniz o halde niçin size sokağın Arabı diyorlar?”

“Arap demek Momo, ‘sabahın sekizinden gece yarısına kadar, pazar günü dahil açık bakkal’ demektir.”

Sohbet böylece sürüp gitti. Günde bir cümle. Vaktimiz vardı. Onun vakti vardı çünkü ihtiyardı, benim de vardı çünkü gençtim. Ve güneşin bir kutu konserve çalıyordum.

Bir saatlik bir sohbet gerçekleştirmek için sanırım bir iki yıla daha ihtiyacımız vardı, eğer Brigitte Bardot ile karşılaşmamış olsaydık.

Mavi Sokak’ta büyük curcuna. Trafik durdurulmuş. Sokak kapatılmış. Film çekiliyor.

Mavi Sokak’ta, Kelebek Sokak’ta ve Faubourg-Poissonniere Sokak’ta bir cinsiyet sahibi olan herkes teyakkuzda. Kadınlar, onun gerçekten söylendiği kadar güzel olup olmadığını gözleriyle görmek niyetindeler. Erkekler ise düşünemiyorlar bile, pantolonlarının önündeki kabarıklığı

örtbas etme derdindeler. Brigitte Bardot gelmiş! Hem de gerçek Brigitte Bardot!

Pencereye tünedim. Ona bakıyorum, bana dördüncü kattaki komşuların yavru kedisini hatırlatıyor, balkonun güneşinde gerinmeye bayılan küçük, şirin kedi, sadece ve sadece çevresinde hayranlık uyandırmak için yaşıyor, nefes alıyor, gözlerini kırıyor gibi görünen kedi. Dikkatle bakınca kadının gerçekten de Cennet Sokak'taki fahişelere benzediğini keşfettim, aslında müşteri çekmek için Brigitte Bardot kılığına girenlerin bu fahişeler olduğunu anlamamıştım. Şaşkınlığımın doruğundayken Mösyö İbrahim'in bakkalın kapısının eşiğine çıktığını fark ettim. İlk kez, –en azından ben kendimi bildim bileli ilk kez– taburesinden kalktığını görmüştüm.

Küçük Bardot yaratığının kameralar önünde mırıldanışını izledikten sonra, oyuncak ayımın yeni sahibesi güzel sarışını düşündüm ve Mösyö İbrahim'in yanına inip dikkatsizliğinden faydalanarak el çabukluğuyla birkaç konserve kutusu çalmaya karar verdim. Tüh! Yine kasasının başına dönmüş. Sabunların ve mandalların üzerinden Bardot'ya dikilmiş gözleri yaramaz bir çocuğunkiler gibi ışıldıyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

“Mösyö İbrahim, siz evli misiniz?”

“Evet, tabii ki evliyim.”

Kendisine soru sorulmasına pek de alışık değildi.

İşte o anda Mösyö İbrahim'in herkesin düşündüğü kadar yaşlı olmadığına yemin edebilirdim.

“Mösyö İbrahim! Karınız ve Brigitte Bardot ile bir gemide olduğunuzu hayal edin. Gemi batıyor. Ne yapardınız?”

“Bahse girerim, karım yüzme biliyordu.”

Hiç böyle eğlenen gözler görmemiştim, adeta kahkaha atıyorlar, ateş gibi parlıyorlardı.

Sonra birden, onca telaş içinde Mösyö İbrahim hazırola geçti: Brigitte Bardot bakkal dükkânına giriyordu.

“Günaydın, mösyö, acaba suyunuz var mıydı?”

“Elbette matmazel.”

İşte o anda hayal bile edilemeyecek olan gerçek oldu, Mösyö İbrahim’in bizzat kendisi reyondan bir şişe su alıp geldi.

“Mersi mösyö. Borcum ne kadar?”

“Kırk frank, matmazel.”

Rakamı duyan Brigitte irkildi. Ben de öyle. Bir şişe su etse etse iki papel ederdi.

“Buralarda suyun bu kadar zor bulunduğunu bilmiyordum.”

“Zor bulunan su değil, matmazel, sizin gibi gerçek yıldızlar.”

Bu sözleri öyle tatlılıkla, öyle karşı konulmaz bir tebesümle söylemişti ki Brigitte Bardot hafifçe kızardı, kırk frankı ödedi ve dükkândan çıktı.

İnanamıyordum.

“Vay be, siz çok cesur bir adamsınız Mösyö İbrahim.”

“Eh, Momocuğum, benden arakladığın konservelerin parasını çıkarmam gerek.”

İşte o gün arkadaş olduk.

Gerçek şu ki, o günden sonra konservelerimi gidip başka yerden aşırabilirdim ama Mösyö İbrahim bana yemin ettirdi.

“Momo, eğer çalmak zorundaysan gelip benim evimden çal.”

Sonra, ilerleyen günlerde, babamdan fark ettirmeden para sızdırmam için Mösyö İbrahim bana bir sürü şey verdi: Önceki günden ya da daha önceki günden kalan ekmekleri fırınlayıp babamın önüne koyuyor, kahvesine giderek artan miktarlarda hindiba ekliyor, çay poşetlerini yeniden ve yeniden kullanıyor, her zaman içtiği taze şarabına üç franklık şarap katıyordum, gerçek şu ki Mösyö İbrahim dünyanın canını çıkartma ve köy güveci yerine köpek maması koyma konusunda gerçek bir ustaydı.

Mösyö İbrahim’in müdahalesi sayesinde yetişkinlerin dünyasının kabuğu çatlamıştı, durmadan çarptığım o yüksek duvar yoktu artık, açılan yarıktan bir yardım eli uzanmıştı.

Yeniden iki yüz frank biriktirmiştim, gidip erkek olduğumu kendime yeniden ispat edebilirdim.

Cennet Sokak'ta, dosdoğru ayıcığımın yeni sahibesinin mesken tuttuğu sundurmaya yürüyordum. Daha önce bana hediye edilen bir deniz kabuğu getirmiştım ona, gerçek bir denizden gelen gerçek bir deniz kabuğu.

Kız bana gülümsedi.

Tam o anda, yolun diğer tarafında tazı gibi koşturan bir adam beliriverdi, hemen ardında da bağırarak onu kovalayan bir fahişe.

“Hırsız var! Çantam! Hırsız var!”

Bir an bile tereddüt etmeden ayağımı uzatıp çelmeyi taktım. Hırsız birkaç metre öteye boylu boyunca uzandı. Adamın üzerine atıldım.

Hırsız bana baktı, sadece bir çocuk olduğumu görünce memnuniyetle sırtıttı, beni güzelce pataklamaya hazırды ama kızın gitgide daha güçlü haykırarak yaklaştığını görünce hemen toparlandı ve tüydü. Neyse ki kaslarımın yapacağını kızın çığlıkları yapmıştı.

Kız, yüksek topukları üzerinde sendeleyerek geldi. Çantasını uzattım, memnun bir ifadeyle çantayı inip kalkan koca memelerine bastırды.

“Teşekkürler ufaklık. Senin için ne yapabilirim? Bir kere bedavaya ne dersin?”

Yaşlıydı. Neredeyse otuzunda vardı. Ama Mösyö İbrahim bana her zaman söylediği gibi, bir hanımefendiyi incitmemek gerekirdi.

“Tamam.”

Yukarı çıktık. Ayımın sahibesi, arkadaşı beni çaldığı için öfkeli görünüyordu. Önünden geçerken kulağıma fısıldadı:

“Yarın gel, ben de bedava yapacağım.”

Yarını beklemedim...

Mösyö İbrahim ve fahişeler, babamla olan hayatımı daha da zorlaştırıyorlardı. Tüyleler ürpertici ve baş döndürücü bir şey yapmaya başlamıştım: Mukayese. Babamın yanındayken artık hep üşüyordum. Mösyö İbrahim ve fahişelerle birlikteyken ise daha sıcak daha aydınlıktı.

Aile yadigarı yüksek ve heybetli kütüphaneye bakıyordum, insan ruhunun özünü, kanunların dökümünü, felse-

fenin inceliğini ihtiva ettikleri varsayılan bütün bu kitaplara, ama karanlıkta bakıyordum.

“Moïse, panjurları kapa, ışık ciltleri şişiriyor.”

Sonra koltuğunda kitap okuyan babama bakıyordum, tepesindeki abajurun yuvarlaklığında hapsolmuş, sayfalarının üzerinde sarı bir vicdan gibi. Biliminin duvarları arasında mahpustu, bana bir köpek kadar bile dikkat etmiyordu –zaten köpeklerden nefret ederdi– bana bilgisinden bir kemik parçası atmayı bile denememişti. Azıcık gürültü çıkarsam...

“Özür dilerim.”

“Moïse, sesini kes. Okuyorum. Çalışıyorum ben...”

Çalışmak, büyülü sözcüktü, akan sular dururdu...

“Özür dilerim, baba.”

“Neyse ki kardeşin Popol böyle değildi.”

Popol, benim hiçliğimin öteki adıydı. Kötü bir şey yaptığımda babam daima büyük abim Popol’un hatırasını yüzüme vururdu. “Popol, okulda çok düzenliydi. Popol, matematiği severdi, küveti asla kirletmezdi. Popol, çişini asla sıçratmazdı. Popol, babasını sevdiği gibi kitap okumayı da severdi.”

Aslında bu, annemin ben doğduktan hemen sonra Popol ile birlikte gitmiş olmasından daha kötü bir şey değildi, çünkü bir hatırayla mücadele etmek zaten zordu ama Popol gibi bir kusursuzluk abidesiyle beraber yaşamak; bu benim gücümün ötesinde bir şeydi.

“Baba, sence Popol beni sever miydi?”

Babam gözlerini dikip bana bakar, daha doğrusu yüzünde dehşet ifadesiyle sorumun şifresini çözmeğe çalışırdı.

“Bu ne biçim soru!”

İşte benim cevabım: Ne biçim soru!

İnsanlara babamın gözleriyle bakmayı öğrenmiştim. Kuşkuyla, küçümseyerek... Her ne kadar Arap olmasa da Arap bakkalla konuşmak, –çünkü “Arap, sabahın sekizinden gece yarısına kadar pazar günü dahil açık bakkal demektir”– fahişelerden hizmet almak; bunlar ruhumun gizli çekmecesinde gizlediğim şeylerdi ve resmi hayatımın bir parçası değillerdi.

“Sen neden hiç gülümsemiyorsun Momo?” diye sordu Mösyö İbrahim.

İşte bu soru gerçek bir yumruktu, hatta bir çiftte gibiydi, hazırlıklı değildim.

“Gülmek zengin insanların şeyidir, Mösyö İbrahim, benim imkânım yok.”

Beni sinir edip canımı sıkmak için gülümsemeye başladı.

“Sen benim zengin olduğumu mu sanıyorsun?”

“Kasanızda her zaman para var. Bütün gün bu kadar para toplayan başka birini tanımıyorum.”

“Paralarla aldığım malların parasını ve kirayı ödüyorum. Ay sonunda bana pek az para kalıyor, sen de biliyorsun.”

Sanki damarıma basmak istiyor gibi daha da fazla sırtmaya başladı.

“Mösyö İbrahim, zengin insanların şeyi dediğim, gülmek yani, mutlu insanların şeyidir demek istiyorum.”

“İşte orada yanılıyorsun. Asıl gülümsemek insanları mutlu eder.”

“Pşık!”

“Dene.”

“Pşık dedim.”

“Sen uslu bir çocuksun, değil mi Momo?”

“Öyle olmaya mecburum, aksi halde tokadı yerim.”

“Uslu olmak iyidir. Nazik olmak daha da iyidir. Gülümsemeyi dene, göreceksin.”

Tamam, sonuçta, alışveriş torbama usulca bir kutu süper kalite soslisli karnabahar konservesi ekleyiveren Mösyö İbrahim tarafından böyle kibarca istenince, denenirdi.

Ertesi gün, gece tebessüm sineği tarafından ısırılmış gerçek bir hasta gibi davranmaya başlamıştım: Herkese gülümseyordum.

“Hayır, madam, özür dilerim, matematik ödevimi anlayamadım.”

Hop: Gülümse!

“Yapamadım!”

“Ne yapalım, Moïse, ben de sana tekrar anlatırım.”

Görölmüş şey değil. Azar yok, uyarı yok. Hiçbir şey yok. Yemekhanede...

“Biraz daha kestane püresi alabilir miyim?”

Hop: Gülümse!

“Evet, beyaz peynirle beraber...”

Ve alıyorum.

Beden dersinde, spor ayakkabılarımı unuttuğumu fark ediyorum.

Hop: Gülümse!

“Ayakkabılarım kuruyor, efendim...”

Öğretmen gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor.

Baş döndürücü. Karşımda hiçbir şey duramıyor. Mösyö İbrahim, bana inanılmaz bir silah vermiş. Gülümseyişimle herkesi makineli tüfek gibi tarıyorum. Artık kendime hamamböceği muamelesi yapıyorum.

Okuldan dönüşte Cennet Sokak’a dalıyorum. Fahişelerin en güzeline, beni her zaman reddeden Siyahi afete yanaşıyorum.

“N’aber!”

Hop: Gülümse!

“Yukarı çıkalım mı?”

“Yaşın tutuyor mu?”

“Elbette tutuyor, dünya dönmeye başladığından beri tutuyor!”

Hop: Gülümse!

Yukarı çıkıyoruz.

Sonra, üzerimizi giyinirken, ona gazeteci olduğumu, hayat kadınları hakkında büyük bir kitap yazdığımı anlatıyorum...

Hop: Gülümse!

Biraz hayatını anlatmasını istiyorum, tabii o da isterse.

“Gerçekten mi, sen gazeteci misin?”

Hop: Gülümse!

“Yani, evet, gazetecilik öğrencisiyim...”

Anlatıyor. O anlattıkça usulca zıplayan memelerine bakıyorum. İnanamıyorum. Bir kadın bana anlatıyor. Bana. Bir

**"Verdiđin sonsuza dek senindir.
Sakladığın ise ebediyen yitmiştir!"**

Moise'in, babasıyla birlikte yaşadığı Mavi Sokak'ta dükkânından sürekli konserve aşırıldığı, "sokağın Arap'ı" Mösyö İbrahim'le kurduğu dostluk, babasının intiharından sonra baba oğul ilişkisine dönüşür. Moise, dünyaya bilge bir gülümsemenin ardından bakan Mösyö İbrahim'le Sufiliğın dünyasına adım atacak, Kuran'ın arasına sakladığı kurumuş çiçeklerin dünyevi olan her şeyi aşan sevgisini tadacaktır.

Sinemaya da uyarlanan *Mösyö İbrahim ve Kuran'ın Çiçekleri* Yahudi bir çocukla Müslüman bir bakkalın, kanbağlarına, etnik ve dinsel önyargılara, düşmanlıklara galebe çalan dostluklarının hikâyesi.

